

Hartelief

Renée Gellings

Hartelief

Renée Gellings

Colofon

Hartelief

Copyright © 2021 Renée Gellings

Auteur: Renée Gellings

Omslagontwerp: Els Wezenbeek

Vormgeving binnenwerk: Renée Gellings

Druk- en bindwerk: Brave New Books

ISBN: 978-94-6435-338-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

'Onze menselijke compassie verbindt ons aan elkaar, niet in de vorm van medelijden en betuttelen, maar als menselijke wezens die geleerd hebben om ons gemeenschappelijk lijden om te zetten in hoop voor de toekomst.'

-Nelson Mandela-

Inhoud

1. Paardenbloem	9
2. Mijn opa, Opperhoofd Crazy Door	16
3. De Baardaap	22
4. Verlost van het kwade, vastgeklampt aan het goede	29
5. Het Droomhuis	35
6. Ineens was je weg	41
7. Lees vóór gebruik zorgvuldig de gebruiksaanwijzing!	48
8. Komt wel goed, Witje	52
9. Probleemkind	58
10. Bedorven fruit!	64
11. Pats!	70
12. Sprong in de dood	76
13. Verdacht van stalking	83
14. In de vuurlinies!	89
15. Ik kon je niet houden	96
16. Belevissen van een etalagepop	103
17. Ex-verslaafde op missie	109
18. Een bijzonder schooltje, altijd prijs!	115
19. In de wolken!	121
20. Ratrace	128
21. Er was eens...	134

Paardenbloem

Het geluid van de rijdende fietsband over het asfalt zal ze zich altijd blijven herinneren. Zittend in haar fietsstoeltje voorop, geniet de 4-jarige krullenbol Meike van de fietstocht langs de weilanden. Ze mag mee met papa Siem naar boer Rinus, om verse melk te halen. Dat dit fietstochtje haar verdere leven zal bepalen, kan ze dan nog niet vermoeden.

“Papa, kijk koetjes. Ik wil koetje aaien,” zegt Meike stellig.

Papa Siem stopt en tilt Meike uit haar fietsstoeltje.

“Nou, vooruit dan. Aai ze maar even.”

Haar kleine handje steekt ze onder het prikkeldraad door zodat ze de koe kan aanraken. De koe likt met zijn lange tong langs het handje van Meike. Dan ontdekt ze in de berm een gele bloem.

“Papa, kijk, een bloempje. Die is voor mama.”

“Weet je ook wat dat voor een bloem is?”

“Nee.”

“Dat is een paardenbloem.”

“Een paardenbloem? Dan wil ik ook een koeienbloem.”

Papa Siem moet er hartelijk om lachen.

“De eerste koeienbloem moet nog gevonden worden,” zegt hij lachend. “Kom, we gaan verder.”

“Papa wacht, deze ook nog plukken.”

Gretig plukt Meike nog een paar paardenbloemen. Daarna wordt Meike weer in het fietsstoeltje getild en fietsen ze verder.

Tien minuten later komen ze aan bij boer Rinus. Hij runt samen met zijn vrouw Lisa een melkveebedrijf. Ze hebben drie kinderen; Aafje (6), Joris (5) en Benjamin (3). Er is niemand te bekennen op het erf. Papa Siem tilt Meike uit het fietsstoeltje, neemt de melktuit uit zijn fietstas en samen lopen ze naar de melkstal.

“En wie hebben we daar dan?” vraagt boer Rinus aan de kleine dreumes.

“Ik wil koetjes aaien,” zegt Meike enthousiast.

“Nou, dan ben je hier op de juiste plek. Kom eens.”

Boer Rinus neemt Meike op zijn arm en laat haar de uier voelen waar de melk uitkomt. Meike vindt het geweldig. Dan hevelt hij haar weer over in de armen van papa Siem. Ze lopen samen naar de grote melktank, die naast de melkstal ligt. De melktuit wordt gevuld met de verse melk. Meike rent naar buiten waar Aafje en Joris met Babs, een baby hangbuikzwijntje, aan het spelen zijn. Vanaf dit moment worden ze vrienden voor het leven en zal Meike haar hele jeugd meer op de boerderij doorbrengen dan thuis.

De daaropvolgende jaren ging Meike altijd mee als haar vader weer melk ging halen. Toen ze ongeveer 10 jaar oud was, logeerde ze in de weekenden en tijdens vakanties altijd op de boerderij bij, inmiddels hartsvriendin, Aafje. Zodra ze binnenkwam, nam ze eerst een paar dropjes uit de grote droppot, die gevuld was met Boerderijdrop. Ze hielp mee met allerlei klusjes en leerde al snel zelf de koeien melken. Tussendoor was er genoeg tijd over om met Aafje en Joris gekheid en streken uit te halen. En wat ging het soms goed mis. In het modderverblijf van Babs, het hangbuikzwijntje, zijn ze geregeld onderuitgegaan. De modderbaden waren niet alleen voor Babs een groot plezier. Met de jongere Benjamin heeft Meike nooit kunnen opschieten. Benjamin heeft haar altijd uitgelachen om haar ‘stomme’ krullen.

Ook heeft hij haar altijd gepest omdat ze zo gek was op paardenbloemen.

“Dat is onkruid, dat zijn geen bloemen.”

“Ik vind ze mooi en wat jij vindt, kan me niks schelen. Als jij onkruid was, dan was jij een pijnlijke distel of brandnetel geweest. Mooier zou jij nooit kunnen worden, etterbakje,” reageerde Meike fel terug.

Daarop had Benjamin niks meer te zeggen en hij liep zoals altijd, boos weg.

Hun kindertijd vloog voorbij en de hormonen gierden door hun jonge lijven. Tijdens hun puberteit ontdekten Joris en Meike dat ze elkaar wel héél erg leuk vonden. Tijdens het voeren van de koeien sprong de vonk ineens over. De hooizolder was dé plek om even stiekem samen te zijn en wat te ‘rotzooien’ met elkaar. Aafje vond het superleuk dat haar beste vriendin en broer verliefd op elkaar waren. De relatie tussen Meike en Joris werd steeds serieuzer en inmiddels mocht iedereen het weten. Benjamin liep geregeld met een boze blik over het erf. Als Meike weer kwam, kon hij het niet laten een opmerking te maken.

“Daar hebben we onze Onkruidfee.”

“Daar hebben we de ontevreden en onvolwassen meneer Distel,” gaf ze hem terug.

En weer liep Benjamin boos weg.

Na zes jaar verkering trouwden Meike en Joris. Aafje werd getuige van bruid Meike. Joris had Benjamin gevraagd of hij zijn getuige wilde zijn, maar Benjamin bedankte voor de eer.

“Man, wat is er met jou aan de hand? Kun je niet eens voor één keer normaal of aardig doen?” vroeg Joris boos.

“Nee, dat lukt me niet. Gefeliciteerd met je huwelijk, maar ik ga.” Joris en Meike waren teleurgesteld maar konden niets anders doen dan het accepteren.

Ondanks het gedrag van Benjamin, werd het een mooi boeren bruiloftsfeest. Iedereen was blij en gelukkig op één iemand na; Benjamin.

Na twee jaar huwelijk werden Meike en Joris de gelukkige ouders van een zoon, Rien.

Als Rien tweeëneenhalf jaar oud is, wordt hun tweede zoon Gijs geboren. Als kleuters zijn Rien en Gijs stapelgek op hun oom Benjamin en dat is wederzijds. Benjamin veranderde aanzienlijk door zijn neefjes en werd een superleuke en ondeugende oom. Hij spoot de jongens vaak nat met de verse melk uit de tank. Of hij gooide een vers uitgescheten koeienvlaai naar hun toe. Het kon niet gekker. En scheuren door de wei met de tractor, was helemaal een feestje. Oom Benjamin leerde Rien, toen hij 13 jaar oud was, rijden op de tractor. Gijs moest nog even wachten, hij was net wat te jong.

Een jaar later sloeg het noodlot toe. Als Benjamin met Rien en Gijs een dagje naar een Trekker- en Bosbouwevenement is geweest, komen ze, als ze bijna weer thuis zijn, uit bij een ernstig auto-ongeluk.

Ze worden omgeleid, maar Rien ziet nog net een stuk van de zwaar beschadigde blauwe auto.

“Dat is zo’n zelfde auto als papa heeft,” zegt Rien opgewonden tegen zijn oom en Gijs.

Maar Benjamin moet op het verkeer en op de verkeersregelaar letten en rijdt verder naar huis. Als ze het erf oprijden, komt Meike hun al begroeten.

“Hé mam, we hebben net een groot ongeluk gezien,” vertelt Gijs vol spanning.

“Is Joris al thuis Meike?” vraagt Benjamin bezorgd.

“Nee, maar hij kan elk moment komen.”

“Oké, dan ga ik alvast een bakkie voor ons zetten. Jongens, jullie chocomel?”

“Ja lekker,” roepen ze tegelijk.

Niet lang daarna rijdt een politieauto het erf op. Benjamin ziet vanuit het keukenraam de politieauto en loopt naar buiten naar Meike en de jongens. Twee agenten stappen uit.

“Ben u mevrouw Meike Weiland?”

“Ja. Dat ben ik,” zegt ze met angst in haar stem terwijl haar hartslag omhoog schiet.

“Zullen we even naar binnen gaan?” vraagt de vrouwelijke agent.

“Misschien is het goed als de jongens buiten blijven spelen,” zegt ze met een serieuze en trieste stem.

Gesteund door Benjamin lopen ze naar binnen en nemen plaats aan de keukentafel.

“Uw man heeft een zwaar ongeluk gehad. Helaas heeft hij de klap niet overleefd. Gecondoleerd!”

“Nee, nee, dat kan niet. Laat het niet waar zijn,” schreeuwt Meike huilend uit.

Gebroken van verdriet stort Meike in, in de armen van Benjamin. Ze is niet te troosten. Rien had dus gelijk gehad, het wás de auto van zijn vader. Rien en Gijs hoorden hun moeder schreeuwen en stormden de keuken binnen.

“Mam, ome Ben? Wat is er?” vraagt Rien doodsbang.

Dan vertelt Benjamin de jongens dat hun papa er niet meer is.

“Het was dus toch papa’s auto hè?” zegt Rien.

De jongens grijpen hun moeder huilend vast, het is hartverscheurend. Ook Benjamin is gebroken van verdriet maar wil nu sterk zijn voor Meike, Rien en Gijs.

De daaropvolgende jaren worden zwaar voor het gezin en de rest van de familie.

Zeven jaar na het overlijden van Joris, krijgt Benjamin een ernstig ongeluk met de tractor en belandt op de IC van het ziekenhuis. Hij heeft helse pijnen en wordt een poosje in slaap gehouden. Meike wordt weer herinnerd aan het fatale ongeluk van haar Joris. Na zes weken mag Benjamin eindelijk naar een gewone afdeling. Het is weer bezoektijd. Zachtjes loopt Meike de ziekenhuiskamer van Benjamin binnen.

Benjamin slaapt, maar dat vindt ze niet erg. Ze wil hem alleen maar even zien. Ze gaat naast hem zitten en bekijkt hem ineens met heel 'andere' ogen. Ze ziet niet meer de boze pestkop van vroeger, maar een mooie lieve man.

Inmiddels weet Meike waarom hij altijd zo lelijk en gemeen deed tegen haar. Aafje mocht nooit iets zeggen, maar later had ze Meike verteld dat Benjamin al van kinds af aan verliefd op haar is.

Hij kon de liefde tussen Joris en Meike niet aanzien, het deed hem vreselijk pijn. Daarom heeft Benjamin ook nooit een relatie gehad. Terwijl Benjamin slaapt, kust Meike hem op zijn mond.

Voorzichtig, zonder Benjamin wakker te maken, haalt ze een bosje paardenbloemen uit haar tas. Ze zet ze in een glaasje water en vervolgens op zijn kastje naast het ziekenhuisbed. Dan sluipt ze zachtjes de kamer uit.

De volgende dag gaan ook Rien en Gijs met Meike mee op ziekenbezoek. Ome Ben is wakker.

“Wie zijn jullie? Ik ken jullie niet,” vraagt Benjamin wat verward.

Meike en de jongens schrikken van Bens vraag.

“Mam, heeft ome Ben geheugenverlies?” vraagt Rien bezorgd. Ben draait met zijn hoofd op en neer en stoot rare geluiden uit. Even is het stil in de kamer.

“Ik had jullie hè?” lacht Ben nog zelf nagenietend van zij eigen ‘act’.

“Ja, dat kun je wel zeggen grapjas,” zegt Gijs nog bekomend van de schrik.

“Ik heb vannacht gedroomd van de Onkruidfee en ze kuste me,” vertelt ome Ben.

Meike krijgt een blosje op haar wangen.

“Oh, vertel, hoe ging dat verder?” vraagt Rien nieuwsgierig.

“Geen idee, ik werd wakker gemaakt door de verpleegster en moest een thermometer in mijn reet steken.”

De jongens schieten in de lach. Ome Ben is altijd zo heerlijk direct.

Als Ben weer naar huis mag, staat er een vaasje gevuld met paardenbloemen, brandnetels en distels op tafel. Ben leest het kaartje; *Welkom thuis lieverd. We houden van je. Meike xxx Rien en Gijs.*